

Arrest

nr. 243 512 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Chileens staatsburger afkomstig uit Puento Alto. Uw dochter K.G.V.B.(...) (...) kwam in 2016 naar België samen met haar echtgenoot, S.M.I.V.(...)(O.V. X), wegens problemen van haar echtgenoot in Colombia. Ze dienden beiden een verzoek in op 14 maart 2016, hetwelke door het Commissariaat-generaal geweigerd werd op 23 oktober 2018. Het door hen aangetekende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens geweigerd bij arrest van 29 januari 2019. Op 25 februari 2019 dienden ze beiden een volgend verzoek om internationale bescherming in, waarin er een niet-ontvankelijkheidsbeslissing (volgend verzoek) werd genomen. Op 19 oktober 2019 ging u naar de markt in Santiago. Die dag waren er protesten gaande. Een politiewagen passeerde rond 13 uur en spoot alle aanwezigen nat met een waterslang. U en een dertigtal andere aanwezigen werden aangehouden en naar het politiecommissariaat 36 gebracht. Jullie identiteiten werden gecontroleerd en er werd nagegaan of jullie een strafblad hadden. Rond half twaalf 's avonds werd u terug vrijgelaten, samen met nog een negental andere vrouwen. Jullie wisten niet waar jullie waren en begonnen te wandelen. Toen jullie een wagen zagen afkomen, zwaaiden jullie om deze te doen stoppen. Jullie wouden hulp vragen. Het bleek echter een wagen van militairen te zijn. Deze vroegen wat jullie op straat deden, aangezien de avondklok reeds was ingegaan. Jullie probeerden uit te leggen dat jullie van het politiecommissariaat kwamen, maar een van de vrouwen was heel onbeschoft tegen de militairen. Daarop werden jullie allemaal met plasticen bandjes geboeid en in de wagen geduwd. Jullie werden naar een ander politiecommissariaat gebracht. Daar kregen jullie gewone boeien en werden jullie door een vrouwelijke politieagente naar een cel gebracht. Jullie moesten jullie kleren uitdoen. Jullie begrepen niet wat er gaande was. De politieagente zei dat jullie opgepakt waren wegens verstoring van de openbare orde. Nadien werden jullie naar een andere, donkere cel gebracht. Enkele mannelijke politieagenten waren jullie aan het bekijken. Jullie waren volledig naakt. De agenten masturbeerden terwijl ze naar jullie keken. Ze zeiden dat jullie vrijgelaten zouden worden, indien jullie hen oraal bevredigden. Enkele vrouwen willigden dit verzoek meteen in en werden vrijgelaten. U en twee andere dames weigerden echter dit te doen. U zei dat u lesbisch was en daarom niet wou gehoorzamen. Toen de agenten dit hoorden, werd u met uw kaak tegen de muur geduwd. De agenten sloegen hun geslacht in uw gezicht en probeerden u te dwingen hen oraal te bevredigen. U bleef echter weigeren. Ze ejaculeerden op uw gezicht. U beet in het been van een van de agenten. Hierbij scheurde uw tandvlees en begon u te bloeden. Toen de agenten dit zagen, kreeg u een klap op uw hoofd. U verloor het bewustzijn. Toen u wakker werd, lag u nog steeds in dezelfde cel. Enkel Jessica, een van de andere vrouwen die zich bleef verzetten, was nog bij u. Zij had u uw jas aangedaan en uw broek weer enigszins omhooggetrokken. U had veel pijn in uw intieme zones. Rondom u lagen uitwerpselen en condooms. U vernam van Jessica dat u zowel vaginaal als anaal verkracht werd. Rond 8 uur 's morgens werd u vrijgelaten. De vrouwelijke agente die u vrijliet, spotte met u en zei dat u niets kon bewijzen. Toen u buitenkwam, zag u dat u in de gemeente La Florida was en in politiecommissariaat 21 werd aangehouden. U ging naar huis en waste u. Nadien, rond 18 u, ging u naar het politiecommissariaat van uw gemeente. U wou klacht indienen tegen de politieagenten die u hadden aangerand. De agenten in het kantoor zeiden dat u bewijzen diende neer te leggen en uw verwondingen moest laten vaststellen. U ging naar het medisch centrum in San Gregorio. Daar stond bij het onthaal echter een agent. Toen u vertelde wat er gebeurd was, zei hij dat u valse verklaringen aflegde en wou hij u in de boeien slaan. U ging nadien naar een ander medisch centrum genaamd Padre Hurtado. Ook daar was een agent aanwezig en hetzelfde gebeurde. U gaf het op en keerde terug naar huis. U diende nadien, op 4 november 2019, elektronisch klacht in bij het nationaal instituut voor mensenrechten (INDH). U kreeg antwoord dat de zaak zou onderzocht worden. U had het erg moeilijk in die periode, kon niet meer werken en was depressief. U ging vaak bij uw vriend J.E.G.(...). Uw dochter, die al in België was, werd door de meter van uw zoon op de hoogte gebracht van uw toestand. Uw dochter zei dat u naar België moest komen en u begon uw reis te regelen. Ongeveer op 27 december 2019 trok u in bij J.E.(...). Een van de daaropvolgende dagen kwamen een aantal politieagenten naar uw huis. Ze belden aan bij uw buurvrouw, die tevens de eigenaar van uw woning is, en vroegen naar u. Ze stelden zich agressief op. Uw buurvrouw liet hen niet binnen. Toen u dit hoorde, besloot u te vertrekken. Op 31 december 2019 vertrok u op legale wijze met uw eigen paspoort per vliegtuig naar Frankrijk, vanwaar u doorreisde naar België. Op 3 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Toen u in België was, ongeveer in de tweede week van januari, vernam u van de meter van uw zoon dat de politie nogmaals naar uw huis gekomen was, ditmaal met een dagvaarding. Uw buurvrouw had ze opnieuw niet binnengelaten. De agenten hadden haar gezegd dat u de zaak diende te laten rusten en moest stoppen met praten, of dat ze u zouden weten te vinden. U vreest bij een terugkeer naar Chili te verdwijnen, omdat dit iets is wat vaker gebeurd in Chili met mensen die werden aangehouden of ingaan tegen de politie.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 10 december 2019; uw identiteitskaart, uitgereikt op 8 mei 2018; uw geboortecertificaat, uitgereikt op 9 februari 2020; de overlijdensakte van uw moeder, uitgereikt op 9 februari 2020; een attest van uw leeg strafblad d.d. 12 januari 2020; uw attest van burgerlijke stand, uitgereikt op 9 februari 2020, waaruit blijkt dat u gescheiden bent; het geboortecertificaat van uw zoon, uitgereikt op 9 februari 2020; het attest dat de meter van uw zoon instaat voor zijn zorg, d.d. 9 juli 2010; een kopie van de mail die u verzond naar het INDH waar in u uw relaas uiteenzet d.d. 4 november 2019; verschillende screenshots van online artikelen en posts op sociale media die het wangedrag van politieagenten blootstellen; en een overzicht van uw medische behandelingen in België waarin u verklaarde verkracht te zijn, pijn te hebben aan uw sleutelbeen en gewrichten, en waarin een psycholoog stelde dat u lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde immers slachtoffer te zijn van seksueel geweld en vanwege de aard van uw relaas liever tegen een vrouw te spreken (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Uw verklaringen zijn immers dermate inconsistent, zowel intern als ten opzichte van de door u neergelegde documenten en de beschikbare informatie, dat aan uw relaas geen enkel geloof gehecht kan worden.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u niet met zekerheid kan zeggen op welke dag u dit ernstige vergrijp overkwam. U twijfelde namelijk of het om 19 oktober of 19 november ging (CGVS p. 16). Dat u een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven die recent plaatsvond niet juist kan situeren in de tijd, komt weinig overtuigend over. Uw twijfel hieromtrent staat bovendien in fel contrast met de verder erg gedetailleerde verklaringen in uw relaas (CGVS p. 11-14). Voorts zijn uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen vlak na uw eerste vrijlating niet coherent. U beweerde uit het eerste politiecommissariaat rond middernacht vrijgelaten te zijn, samen met een tiental andere dames. U stelde niet te weten waar jullie waren (CGVS p. 11). Gewezen op het feit dat, in moderne tijden, jullie op jullie mobiele telefoon konden uitvinden waar jullie waren, stelde u dat al jullie gsm's plat waren (CGVS p. 16). Dat er van een tiental personen, die net uren vastgehouden waren en aldus hun gsm niet konden gebruiken, geen enkele gsm was die nog batterij had, komt echter weinig overtuigend over. Daarenboven dient gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen omtrent uw gsm-gebruik tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal en in uw getuigenis hierover in de door u opgestelde email aan het INDH. Waar u op het Commissariaat-generaal immers stelde na uw eerste aanhouding uw gsm niet te kunnen gebruiken omdat die plat was, blijkt uit uw geschreven getuigenis dat uw gsm in het eerste politiecommissariaat in beslag genomen was en u hem niet terugkreeg (document 6 p. 1). Dit staat bovendien haaks op uw latere bewering tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw gsm pas in beslag genomen werd bij uw tweede aanhouding (CGVS p. 15).

Voorts dient gewezen te worden op uw bijster inconsistente verklaringen betreffende naar welk politiecommissariaat u werd overgebracht. Bij het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers aanvankelijk dat het eerste politiecommissariaat waar u werd vastgehouden in La Florida lag en dat u, na uw vrijlating daar, opnieuw werd opgepakt en naar het 36e politiecommissariaat werd gebracht, waar het seksueel misbruik gebeurde (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.5). Echter, bij het onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u na uw vrijlating uit het eerste politiekantoor geen idee had waar u was (CGVS p. 11). U voegde hier verder aan toe dat u na de

vrijlating uit het tweede politiecommissariaat beseftte dat u daar in La Florida was en dat het om politiecommissariaat 21 ging (CGVS p. 13-14, 20). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, stelde u plotsklaps dat het 36e commissariaat het eerste commissariaat was waar u naartoe gebracht werd (CGVS p. 20), wat op zijn beurt weer haaks staat op uw eerdere bewering niet te weten waar dit politiecommissariaat was en de vastgestelde tegenstrijdigheden hoe dan ook niet opheft. Daarbij komt dat uw laatste versie van de feiten geenszins overeenstemt met de beschikbaar informatie op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat het 36e politiecommissariaat zich in de gemeente La Florida bevindt en dat het 21e politiecommissariaat zich vlakbij het centraal station bevindt. Deze informatie kan dus geenszins aansluiten bij uw bewering dat het tweede politiecommissariaat waar u werd vastgehouden het 21e was en dat dit in de gemeente La Florida ligt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal eveneens blijkt dat op 19 oktober 2019 inderdaad een aantal vrouwen werden aangehouden in het politiecommissariaat van La Florida, namelijk het 36e, wat opnieuw niet strookt met uw verklaring in het 21e politiecommissariaat te zijn misbruikt. Voorts is uw verklaring eveneens in strijd met uw relaas in de klacht die u indiende bij het INDH waarin u verklaarde te denken dat het gebeurde in het politiecommissariaat los Quillalles wat, zoals uit info blijkt, een subcommissariaat is in La Florida dat zich op een andere plaats bevindt dan het 36e commissariaat. Dat u dermate inconsistent bent betreffende het exacte politiecommissariaat waar u de feiten onderging, brengt uw geloofwaardigheid danig in het gedrang.

Verder wijken uw beschrijvingen van het ondergane seksuele misbruik ernstig af van de getuigenissen die in de media verschenen zijn over de incidenten in het 36e politiecommissariaat in de nacht van 19 op 20 oktober 2019. Zo verklaarde u zelf slechts met 7 personen te zijn opgepakt en maar met 5 personen naar de een aparte kamer beneden te zijn gebracht (CGVS p. 12). Uit de getuigenis van B.U. blijkt echter dat er die nacht 16 vrouwen in de kelder van het 36e politiecommissariaat belaagd werden. Ook stelde u zondagochtend rond halfnegen te zijn vrijgelaten (CGVS p. 19) en voegde u hieraan toe dat u en Jessica de laatste waren die mochten vertrekken (CGVS p. 19). Nochtans blijkt uit de getuigenis in de media dat B.U. pas zondagnamiddag om 18u werd vrijgelaten. Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat uit de getuigenissen die gedeeld werden, enkel gewag gemaakt wordt van het verplicht uitkleden en buigen, terwijl uw eigen getuigenissen veel verder gaan en er sprake is van effectieve verkrachting op verschillende manieren. Dat over deze zeer ernstige feiten nergens gewag gemaakt wordt in de media, is hoogst merkwaardig. Verder waren er luidens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal toen u terug bij bewustzijn kwam nog 2 andere vrouwen in de kamer (CGVS p. 18-19). Volgens uw getuigenis in de klacht die u neerlegde waren er naast uzelf echter nog 4 andere dames aanwezig toen u terug wakker werd (document 6 p. 2). Deze tegenstrijdigheid zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.

Voorts dienen verschillende bedenkingen gemaakt te worden bij uw pogingen om uw misbruik aan te klagen. Zo beweerde u tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u toen u thuiskwam diezelfde dag nog, rond 18 uur naar het politiekantoor ging om een aangifte te doen (CGVS p. 13, 19). In de e-mail aan het INDH schreef u echter dat u thuiskwam, douchte en ging slapen en dat u pas wakker werd de volgende dag (document 6 p. 2). Aldus kan u logischerwijze die dag niet meer naar het politiekantoor zijn gegaan. Hoe dan ook is het uiterst merkwaardig dat u in uw klacht bij het INDH hoegenaamd niets zou vermelden over uw mislukte pogingen om uw verwondingen te laten vaststellen vanwege intimidatie door carabinieri. Het is des te meer bevreemdend dat u gedetailleerd kan vertellen over de locatie van het eerste medische centrum waar u heen ging, maar u niet meer zou herinneren waar het tweede was (CGVS p. 19-20). Tot slot kan nog gewezen worden op het feit dat uw verklaringen nergens met uw klacht terecht kunnen, evenmin overeenstemmen met de beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat er een onderzoek gestart is naar de feiten die op 19 oktober plaatsvonden in het 36e commissariaat door het Hof van Justitie. Bovendien wordt gewezen op verschillende instanties van slachtofferhulp en verschillende mogelijkheden om melding te doen. Er is een organisatie van vroedvrouwen die medische hulp en forensische expertise aanbiedt. Er zijn beveiligde Whatsappnummers beschikbaar om eerste getuigenissen te doen en de medewerkers bieden eveneens advies voor volgende stappen. Zoals blijkt uit uw getuigenis voor het INDR (document 6 p. 2), bent u op de hoogte van het bestaan van deze slachtofferhulp. In dit licht is het dan ook uiterst onaannemelijk dat u tot tweemaal toe geweigerd werd uw fysieke vaststellingen te laten doen en geen van deze mogelijkheden specifiek voor vrouwen die slachtoffer zijn van seksueel geweld heeft aangewend. Hier sluit nog bij aan dat u beweerde fotomateriaal te hebben van uw verwondingen, maar dat u dit verwijderd heeft, omdat u de zaak al had opgegeven (CGVS p. 20). Dat u dermate belangrijk bewijsmateriaal zou verwijderen, terwijl u wel een procedure aanspande bij het INDH, mist alle overtuigingskracht. Daarbij komt nog dat ook uw afwachtende houding omtrent deze door u ingediende klacht – u heeft immers na het verzenden van de mail op geen enkele manier de zaak nog opgevolgd

omdat u nu in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de zaken niet door elkaar wil halen (CGVS p. 9) – geenszins overtuigend overkomt.

Ook over de periode na uw aanhouding bent u niet eenduidig. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog verklaarde dat u voor uw vertrek uit Chili 2 maanden bij een vriend verbleef in Conchalli, een sector binnen Recoleta (verklaring DVZ vraag 10), stelde u tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit niet meer betrof dan een week (CGVS p. 4). Ook over wanneer u precies bij uw vriend introk bent u niet eenduidig. Zo stelde u aanvankelijk reeds rond de 20e december, i.e. voor kerstmis, bij uw vriend ingetrokken te zijn (CGVS p. 4-5). Even later verklaarde u echter kerstmis nog thuis gevierd te hebben en pas rond de 27e uw woning te hebben verlaten (CGVS p. 7). Om verduidelijking gevraagd, kwam u niet verder dan te stellen dat het slechts enkele dagen betrof, en geen maanden, en dat het wel degelijk de 27e december was dat u vertrok (CGVS p. 7). Het louter vasthouden aan de laatste versie van de feiten volstaat echter niet om vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Tot slot dient gewezen te worden op het door u neergelegde overzicht van uw medische behandelingen in België sinds uw aankomst. Daarin wordt een overzicht gegeven van uw afspraken, de vaststellingen door de zorgverlener in kwestie en de daaraan gekoppelde analyses. Uit dit document blijkt dat de psycholoog die u behandelde oordeelde dat u lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van een verkrachting. In dit verband dient onderlijnd te worden dat dergelijke vaststelling van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Uit geen van de door u neergelegde verslagen blijkt bovendien dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Uit de verslagen van het persoonlijke onderhoud blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw relaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een psycholoog geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt. Daarbij komt dat uit het door u neergelegde attest blijkt dat u bij uw afspraken met de psycholoog verklaarde een vijftal dagen voor uw vertrek uit Chili verkracht te zijn (document 11 p. 3). Deze verklaring valt echter geenszins te stroken met het relaas dat u voerde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u nergens gewag maakt van een verkrachting recentelijk voor uw vertrek, doch enkel het misbruik in de nacht van 19 op 20 oktober 2019 aanhaalde. Deze vaststelling haalt uw geloofwaardigheid dan ook alleen maar verder onderuit.

Al bovenstaande opmerkingen in acht genomen, noopt het ertoe te concluderen dat aan uw relaas betrokken te zijn bij het seksueel misbruik gepleegd door de carabinieri in de nacht van 19 op 20 oktober 2019, geen enkel geloof gehecht kan worden.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw paspoort en identiteitskaart, uw geboorteakte en die van uw zoon, uw scheidingsakte, de overlijdensakte van uw moeder, het zorgattest van de meter van uw zoon en uw uittreksel van het strafblad staven uw identiteit, nationaliteit, familiale situatie en het feit dat u geen misdaden gepleegd heeft. Geen van deze feiten wordt in vraag gesteld. De klacht die u indiende bij het INDH betreft een getuigenis van uwentwege en kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als een neutraal document dat kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van het door u vermeende seksuele misbruik, wel integendeel. Daar de inhoud van dit document dermate afwijkt van uw overige verklaringen, ondermijnt dit des te meer de geloofwaardigheid ervan. De – veelal onvolledige – screenshots van berichten op sociale media aangaande de gewelddadige praktijken van politieagenten in Chili, betreffen louter de algemene situatie in Chili en houden geen verband met uw persoonlijke relaas (CGVS p. 9). Het is echter aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. Daar aan uw relaas geen geloof gehecht kan worden, blijft u hier in gebreke. Aangaande de screenshot van het seksueel geweld gepleegd door de politieagenten van commissariaat 36 (document 7t), dient opgemerkt te worden dat uit het volledige artikel, dat werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, alleen maar blijkt dat de getuigenissen van de vrouwen niet overeenstemmen met uw verklaringen (cf. supra) en dat momenteel

een onderzoek loopt naar de daders. Dit artikels onderschrijft geenszins dat u persoonlijk bij deze incidenten betrokken was.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster houdt voor dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd is. Onder verwijzing naar artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn en de UNHCR “*Guidelines on international protection*” benadrukt zij dat er een gedeelte bewijslast geldt. Verder wijst zij erop dat volgens de UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*” twijfel in het voordeel van de verzoeker moet spelen.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekster, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoeksters verklaringen en bewijselementen haar asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster betwist deze zienswijze, en weerlegt de analyse van de verwerende partij. Zij overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

“a) Posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van verkrachting

De bestreden beslissing stelt dat er enkel een document van een psycholoog werd neergelegd, waarbij geoordeeld werd dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van een verkrachting. Dergelijk attest zou echter geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Verzoekster heeft geprobeerd om in haar land van herkomst een attest te verkrijgen om de verkrachting vast te stellen. In haar persoonlijk onderhoud heeft zij evenwel duidelijk gemaakt dat dit haar niet is gelukt, vanwege tegenwerking/intimidatie door politieagenten.

Inzake haar attest dat een posttraumatisch stresssyndroom vaststelt dient opgemerkt te worden dat verwerende partij dit attest niet in twijfel trekt. Het posttraumatische stresssyndroom wordt aldus niet betwist.

Het is dan wel vreemd dat verwerende partij zelf gaat stellen dat er op coherente en consistente wijze een verhaal naar voren wordt gebracht, en daardoor geen absolute onmogelijkheid is om het relaas onder woorden te brengen. Dit in tegenstelling tot haar algehele conclusie dat er veel tegenstrijdigheden zijn terug te vinden in het relaas. Dit gaat uiteraard niet op.

Verzoekster verwijst in ieder geval naar haar medische toestand. Het is algemeen gekend dat verzoekers tot internationale bescherming, die geconfronteerd worden met psychische moeilijkheden na een trauma, zoals verkrachting in casu, problemen kunnen ondervinden om zaken te herinneren of tot uiting te brengen.

De meegemaakte zaken hebben een negatieve impact op de weergave van de traumatische herinneringen en aldus op de individuele bekwaamheid om het hele relaas te vertellen. De opslag en raadpleging van het autobiografisch geheugen kan ernstig verstoord zijn. Er kan tunnelgeheugen optreden, waarbij verschillende centrale details van het verhaal verteld kunnen worden, maar perifere details veel slechter.

Bovendien kunnen ook schaamte en stigma een negatieve impact hebben op het weergeven van het asielrelaas.

Het is derhalve zeer moeilijk om consistente verklaringen af te leggen, omwille van een opgelopen trauma.

Verzoekster wenst in dit kader te verwijzen naar de studie "Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid uit december 2014 avn het BCVH en hoofdstuk C hieromtrent ("Trauma, geloofwaardigheid, en bewijs in de asielprocedure).

Uiteraard was het voor verzoekster niet eenvoudig om te vertellen over wat zij heeft meegemaakt. Deze gebeurtenissen hebben haar vernederd en opgezaald met een trauma. Daar waar er tegenstrijdigheden of inconsistenties zouden zijn, verwijst zij naar het feit dat de vastgestelde posttraumatische stress hier een rol speelt. Desalniettemin heeft zij in de mate van het mogelijke haar medewerking verleend.

Toch mag ook niet vergeten worden dat dergelijk delicaat thema, dat zeer omzichtig dient aangepakt te worden door verwerende partij, en wat tijd vraagt om vertrouwen te krijgen, in een persoonlijk onderhoud van geen 4 uur werd overlopen. Het kan zeker zijn dat verzoekster meer tijd nodig had om bepaalde zaken te durven of kunnen zeggen.

Dat verzoekster gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt ook uit banale zaken. Zo verwacht zij bv. Pasen met Kerstmis (cgvs pg. 7/22). Het is dan ook spijkers op laag water zoeken wanneer zij soms bepaalde zaken niet onmiddellijk herinnert, of er een vergissing optreedt.

b) Dag van het seksueel misbruik

De bestreden beslissing stelt dat het merkwaardig is dat verzoekster niet met zekerheid kan zeggen op welke dag het ernstig vergrijp plaatsvond. Er was twijfel over 19 oktober of november.

Uit het hele relaas van verzoekster blijkt wel degelijk dat het voorval plaatsvond op 19 oktober.

Verzoekster vermeldt dit ook verschillende keren:

Op welk moment heeft u het teruggekregen? 19/, welke maand?- November, oktober.

November 19. Het waren twee maanden dat ik het slecht had. Oktober, november. Ik weet niet of het toch 19 oktober was. Ja, 19 oktober! (cgvs pg. 16/22)

Ze vermeldde ook dat ze gewerkt had tot 15 oktober (cgvs pg. 4/22). Bovendien vat zij haar relaas aan met "alles is begonnen op zaterdag de 19e (cgvs pg. 11/22). Aangezien 19 oktober een zaterdag is, en 19 november een dinsdag, is er geen twijfel over dit deel van haar verhaal.

Uit haar hele relaas blijkt duidelijk dat de dag van het seksueel misbruik 19 oktober was. Gelet op de algemeen gekende situatie in Chili toen, is dit ook compleet logisch.

c) Gsm

Verwerende partij oordeelt dat er tegenstrijdigheden zijn inzake de verklaringen omtrent het gsm-gebruik.

Verzoekster stelt evenwel dat zij nooit heeft gezegd dat haar gsm plat was. Bovendien denkt zij dat de PO haar fout heeft begrepen, of zij de PO niet correct heeft verstaan inzake waar zij haar gsm niet meer heeft teruggekregen. De vraag en het antwoord zijn effectief verwarrend (zie cgvs pg. 15/22).

Verzoekster stelt immers:

Nog zaken die u niet terugkreeg? - Nee enkel de gsm

Verzoekster meent dus dat zij wel degelijk steevast heeft verklaard, zowel bij het cgvs als in haar geschreven getuigenis, dat de gsm werd afgenomen en niet teruggegeven bij de eerste aanhouding.

d) Welk politiecommissariaat

Verwerende partij stelt dat verzoekster bijzonder inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de politiecommissariaten waar alles gebeurde.

Verzoekster verwijst naar de verschrikkelijke omstandigheden, en stelt dat zij volledig in stress en paniek was. Zij was volledig gedesoriënteerd. Bovendien werd haar tijdens de verhoren meerdere malen gevraagd om een adres en plaats te geven, terwijl zij dit eigenlijk niet meer wist. Het voelde aan alsof zij gedwongen werd te antwoorden.

e) Beschrijvingen van het ondergane seksuele misbruik

Verzoekster verwijst in dit kader naar wat zij reeds eerder heeft uiteengezet inzake de vaststelling van de psycholoog dat zij een posttraumatisch stresssyndroom heeft. Zij verwijst derhalve integraal naar wat onder a) vermeld werd.

f) Indienen van een klacht

Verzoekster beseft dat zij in verband met wat er gebeurde na haar vrijlating niet echt consequente verklaringen kon afleggen. Uiteraard is de oorzaak hiervoor niet ver te zoeken.

Indien haar dit nu gevraagd zou worden, denkt zij dat zij eerst naar huis ging om zich te wassen en te slapen, en pas de volgende dag haar verwoningen ging laten vaststellen.

Nogmaals, het is niet vreemd dat, gelet op wat verzoekster meemaakte, er bepaalde verklaringen omtrent perifere zaken niet volledig meert juist herinnerd kunnen worden.

Daar waar verwerende partij vermeldt dat er beveiligde whatsapp nummers zijn om klacht in te dienen, antwoordt verzoekster dat zij na de dubbele afwijzingen om klacht neer te leggen gedesillusioneerd was en met een depressie thuis bleef zonder de media te volgen. Pas toen haar verteld werd dat er bij INDR klacht kon worden neergelegd, deed zij nogmaals een poging. Dat deze niet volledig zou zijn, is logisch, aangezien verzoekster er vanuit ging om in een later stadium het hele verhaal uit de doeken te kunnen doen.

Er wordt verder in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster fotomateriaal zou verwijderd hebben, maar dit is incorrect. Immers, zij had geen gsm meer, maar de foto's werden gemaakt door een kennis, die deze ondertussen verwijderd heeft. Dit is uiteraard niet de fout van verzoekster zelf.

g) Verblijf bij de vriend

Verzoekster was formeel tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij slechts enkele dagen verbleef bij een vriend (cgvs pg. 7/22). Het waren zeker niet enkele maanden, zoals er gezegd zou zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster wijst erop dat zij afkomstig is uit Chili, land dat sedert oktober 2019 in de greep is van massaprotesten. Onder verwijzing naar de stukken 2 tot 7 gevoegd bij het verzoekschrift licht zij toe dat manifestanten een hervorming van de grondwet eisen en de roep om sociale verandering momenteel luider klinkt dan ooit. Zij geeft mee dat het protest in de straten gepaard ging met buitensporig (politie)geweld en vele doden, ook vielen er vele gewonden en werden duizenden mensen gearresteerd. Zij vervolgt dat eind 2019 tijdens de protesten in Santiago een protestlied ("*un violador en tu camino*") werd ingezet door de feministische groepering Las Tesis, waarbij wordt verwezen naar de praktijken waar vrouwen worden opgepakt door de politie en door de knieën dienen te gaan, vaak zonder kledij, om seksuele handelingen te verrichten. Zij haalt aan dat deze praktijken destijds plaatsvonden tijdens de dictatuur, maar ze sedert de onrusten van oktober 2019 terug opflakkeren. Verzoekster wijst er verder op dat Human Rights Watch in een verslag van 26 november 2019 rapporteerde over het excessieve politiegeweld tegen demonstranten en voorbijgangers waarbij ook het seksueel misbruik wordt besproken.

Verzoekster herhaalt dat zij zelf seksueel geïntimideerd, vernederd en verkracht werd door Chileense politieagenten en dat zij, toen zij nadien deze schandalige praktijken wilde laten vaststellen, dit niet kon vanwege andere politieagenten die haar afdreigden.

Verzoekster meent derhalve dat zij als slachtoffer van seksueel geweld niet beschermd werd of kan worden door haar nationale autoriteiten en stelt omwille van deze redenen recht te hebben op de status van vluchteling.

In een derde middel voert zij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing moet zijn gesteund op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster werpt op dat het CGVS in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd of er effectief dient te worden overgegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Zij licht toe dat artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet nochtans voorschrijft dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien zij heeft verklaard dat zij een risico loopt op vervolging, dient de verwerende partij volgens haar op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te voeren om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in haar regio. Zij vervolgt: "*Zeker gelet op haar kwetsbaar profiel als seksueel geïntimideerde vrouw dient haar specifiek profiel in beschouwing genomen te worden. Deze situatie wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht.*"

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier terug over te maken aan het CGVS teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

2.5. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- stuk 2: De Standaard, *Al 18 doden bij aanhoudende protesten in Chili*, 23 oktober 2019;
- stuk 3: De Wereld Morgen, *Ook in Chili gaan de sociale protesten onverminderd door*, 28 februari 2020;
- stuk 4: NWS, *Chileens feministisch protestlied verovert langzaam de wereld*, 7 december 2019;
- stuk 5: MO, *Feministisch strijdlied uit Chili gaat de wereld rond*, 8 december 2019;
- stuk 6: HRW, *Chile: Police reforms needed in the wake of protest*, 26 november 2019;
- stuk 7: La chispa, *2 miljoen vrouwen gingen op 8 maart in Chili de straat op*, 9 maart 2020;
- stuk 8: Verslag psychologisch Aanmeldcentrum.

3. Aanvullende nota

Verzoekster maakt op 14 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met volgende documenten:

- stuk 9: steunbrief Rainbow House van 15 juli 2020;
- stuk 10: rapport psychologe S.C. van 29 juni 2020;
- stuk 11: afspraak psychologe van 12 oktober 2020;
- stuk 12: oprichting eigen zaak;
- stuk 13: klacht via mail van 4 november 2019 en vertaling;
- stuk 14: correspondentie tussen verzoekster en INDH;
- stuk 15: antwoord van verzoekster op vragen INDH van 10 juni 2020;
- stuk 16: een persartikel getiteld *“Seksueel geweld in noodtoestand: uitkleden en knielen als vernedering”* van 26 oktober 2019;
- stuk 17: een persartikel getiteld *“Het Commissariaat van La Florida komt in het vizier omwille van seksuele pesterijen en geweld bij vrouwen”* van 13 november 2019.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoekster verklaart dat zij slachtoffer was van seksueel misbruik gepleegd door de carabinieri in de nacht van 19 op 20 oktober 2019.

4.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Hij stelt vooreerst vast dat verzoeksters paspoort en identiteitskaart, haar geboorteakte en die van haar zoon, haar scheidingsakte, de overlijdensakte van haar moeder, het zorgattest van de meter van haar zoon en het uittreksel uit haar strafblad, haar identiteit, nationaliteit, familiale situatie en het feit dat zij geen misdaden heeft gepleegd staven. Deze feiten worden op zich hier niet betwist.

Het bij de aanvullende nota gevoegde attest dat aantoonde dat verzoekster een eigen zaak had (stuk 12), heeft betrekking op haar werkzaamheden die in deze op zich evenmin ter discussie staan.

Wat betreft de klacht die zij indiende bij het INDH, merkt de commissaris-generaal terecht op dat dit een loutere getuigenis betreft van verzoekster zelf en dan ook bezwaarlijk kan worden beschouwd als een neutraal en objectief document dat kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van het beweerde seksuele misbruik. Hierna zal bovendien blijken dat de inhoud van dit document dermate afwijkt van verzoeksters overige verklaringen, wat des te meer de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt. Eenzelfde redenering dringt zich op wat betreft de bij de aanvullende nota gevoegde correspondentie tussen verzoekster en INDH alsmede haar antwoord op vragen van INDH (stukken 13-15).

De screenshots van berichten op sociale media over de gewelddadige praktijken van politieagenten in Chili, betreffen louter de algemene situatie in Chili en hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke relaas. Hetzelfde geldt voor de screenshot van het seksueel geweld gepleegd door de politieagenten van commissariaat 36 (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 7t). Hierna zal overigens duidelijk worden dat de getuigenissen van de vrouwen uit het volledige artikel, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, niet overeenstemmen met verzoeksters verklaringen en dat momenteel een onderzoek loopt naar de daders. Dit artikel onderschrijft geenszins dat verzoekster persoonlijk bij deze incidenten was betrokken.

De steunbrief uitgaande van Rainbow House van 15 juli 2020 (stuk 9), is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster. Hieraan kan derhalve bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Voor wat betreft de bijgebrachte medische attesten, kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt. Uit het overzicht van haar medische behandelingen in België, blijkt dat de psycholoog die verzoekster behandelde, oordeelde dat zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge van een verkrachting. In het psychologisch attest van 29 juni 2020 neergelegd bij aanvullende nota wordt vermeld dat verzoekster het slachtoffer is van foltering in haar land van herkomst (stukken 10-11).

In dit verband benadrukt de Raad dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar vluchtmotieven. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekster niet met zekerheid kan zeggen op welke dag zij seksueel werd mishandeld, (ii) haar verklaringen omtrent de gebeurtenissen vlak na haar eerste vrijlating niet coherent zijn, (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent haar gsm-gebruik, (iv) zij inconsistente verklaringen aflegt betreffende het politiecommissariaat waarnaar zij werd overgebracht, (v) verzoeksters beschrijvingen van het ondergane seksuele misbruik ernstig afhangen van de getuigenissen die in de media zijn verschenen over de incidenten in het 36^e politiecommissariaat in de nacht van 19 op 20 oktober 2019, (vi) verzoekster geen overtuigende verklaringen aflegt over haar pogingen om haar misbruik aan te klagen, en (vii) verzoekster ook over de periode na haar aanhouding niet eenduidig is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

4.4. Verzoekster slaagt er middels haar verzoekschrift niet in voormelde vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

4.5. Waar verzoekster ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden en inconsistenties wijst op de zeer traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt en aangeeft dat het algemeen bekend is dat verzoekers om internationale bescherming, die worden geconfronteerd met psychische moeilijkheden na een trauma, problemen kunnen ondervinden om zich zaken te herinneren of tot uiting te brengen, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen.

De Raad wijst erop dat in deze niet wordt betwist dat, zoals blijkt uit de door haar bijgebrachte medische attesten, verzoekster psychologische problemen kent en hiervoor psychologische ondersteuning krijgt. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, kan echter op generlei wijze blijken dat de vastgestelde posttraumatische stress haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij hierdoor moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen kenbaar heeft gemaakt die het vertellen van haar verhaal kunnen bemoeilijken (AD CGVS, vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ 7 januari 2020). Verder blijkt uit de door haar bijgebrachte medische attesten niet dat verzoekster omwille van psychologische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit deze medisch-psychologische attesten niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Dit blijkt evenmin uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekster was immers in staat om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op het CGVS ook nergens melding van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen of dat zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Enkel na afloop en nadat de protection officer haar uitlegde tegen wanneer zij de desbetreffende documenten diende bij te brengen, maakte zij terloops melding van het feit dat zij in behandeling is bij een psycholoog en of zij deze documenten ook diende neer te leggen (AD CGVS, stuk, notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat haar mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties.

Waar verzoekster aangeeft dat ook schaamte en stigma een negatieve impact hebben op het weergeven van het vluchtrelaas, wijst de Raad erop dat het beschermingsverzoek op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. Bovendien werden tijdens het persoonlijk onderhoud, op vraag van verzoekster, een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en “*schaamte*” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het vluchtrelaas mee te delen. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asiendiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

Verzoekster geeft nog aan dat zij gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud en geeft als voorbeeld aan dat zij Pasen verwarde met Kerstmis. Ook hier slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen. In deze dient opgemerkt dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit niet belet dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij correcte antwoorden kan formuleren op de gestelde vragen aangaande haar vluchtmotieven. Behalve haar voorbeeld dat zij Pasen met Kerstmis verwarde, duidt verzoekster niet nader aan op welke wezenlijke punten haar beweerdte nervositeit haar verklaringen omtrent haar vluchtmotieven zou hebben beïnvloed, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat er zich problemen hebben voorgedaan en blijkt dat het gehoor is geschied op normale wijze.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van mening dat ook van verzoekster mag worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar beschermingsverzoek, de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in haren hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt zal blijken dat verzoekster hiertoe schromelijk in gebreke blijft.

4.6. Vooreerst is het niet geloofwaardig dat verzoekster aanvankelijk niet met zekerheid kon zeggen op welke dag haar dit ernstig vergrijp overkwam. Verzoekster twijfelde namelijk of het om 19 oktober of 19 november ging (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 16). In haar verzoekschrift repliceert zij dat uit het hele relaas blijkt dat het voorval op 19 oktober plaatsvond. Zij wijst er onder meer op dat zij vermeldde tot 15 oktober te hebben gewerkt en dat zij haar relaas aanvatte met “*alles begon op zaterdag de 19^e*”. Zij vervolgt dat aangezien 19 oktober een zaterdag is en 19 november een dinsdag, er geen twijfel bestaat over dit deel van het verhaal. Verzoekster overtuigt allerminst. Haar

betoog neemt niet weg dat wanneer haar werd gevraagd in welke maand het incident zich voordeed, zij in eerste instantie twijfelde in welke maand het voorval plaatsvond:

“- 19e: welke maand?

November, oktober. November. 19/11, op een zaterdag;

- Bent u zeker van die datum?

Het waren twee maanden dat ik he slecht had. Oktober november. Ik weet niet of het dan toch 19/10 was? Ja, 19/10.”

Het is niet ernstig dat verzoekster een dermate ingrijpende gebeurtenis in haar leven die recent plaatsvond niet juist kan situeren in de tijd, terwijl zij op andere punten in haar relaas wel erg omstandige en gedetailleerde verklaringen aflegde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 11-14). Dat verzoekster wel met zekerheid wist te zeggen dat het op zaterdag de 19de gebeurde, maar twijfelde om welke maand het ging, wijst eerder op een – gebrekkige – ingestudeerde kennis en ondergraaft derhalve de geloofwaardigheid van haar beweerde betrokkenheid bij het seksueel misbruik.

Voorts zijn verzoeksters verklaringen omtrent de gebeurtenissen vlak na haar eerste vrijlating niet coherent. De bestreden beslissing duidt hieromtrent correct het volgende aan: *“U beweerde uit het eerste politiecommissariaat rond middernacht vrijgelaten te zijn, samen met een tiental andere dames. U stelde niet te weten waar jullie waren (CGVS p. 11). Gewezen op het feit dat, in moderne tijden, jullie op jullie mobiele telefoon konden uitvinden waar jullie waren, stelde u dat al jullie gsm’s plat waren (CGVS p. 16). Dat er van een tiental personen, die net uren vastgehouden waren en aldus hun gsm niet konden gebruiken, geen enkele gsm was die nog batterij had, komt echter weinig overtuigend over.”* Verzoekster stelt dat zij nooit heeft verklaard dat haar gsm plat was en vermoedt dat zij de protection officer fout begrepen heeft of omgekeerd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat de vraagstelling duidelijk was en verzoekster kennelijk ook de inhoud ervan begreep:

“- U zei dat alles daar op de reguliere manier verliep, u had ook uw gsm bij, niemand die online op google kon checken waar jullie waren?

Die waren allemaal plat. We moesten allemaal erom lachen dat onze gsm’s plat waren.”

Het louter ontkennen van de door haar afgelegde verklaringen, is allerminst een ernstig verweer te noemen.

Daarenboven legt verzoekster ernstige tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar gsm-gebruik. Waar verzoekster op het CGVS immers stelde na haar eerste aanhouding haar gsm niet te hebben kunnen gebruiken omdat die plat was, blijkt uit haar geschreven getuigenis evenals uit haar geschreven antwoorden op de vragen gesteld door INDH dat haar gsm in het eerste politiecommissariaat in beslag werd genomen en zij hem niet terugkreeg (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 6 vertaling p. 1; rechtsplegingsdossier, aanvullende nota, stuk 15, p. 2). Dit staat bovendien haaks op haar latere bewering tijdens het onderhoud op het CGVS dat haar gsm pas in beslag werd genomen bij haar tweede aanhouding (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 15). Verzoekster stelt in haar verzoekschrift bij haar verklaringen zoals neergeschreven in haar getuigenis te blijven en volhardt dit ook zo te hebben verklaard voor het CGVS. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter vasthouden aan één versie van de feiten, de tegenstrijdigheden ervan niet opheft. De vastgestelde tegenstrijdigheid is pertinent en vindt grondslag in het administratief dossier.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegt betreffende de vraag naar welk politiecommissariaat zij werd overgebracht. Hij overweegt op goede gronden als volgt:

“Bij het onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers aanvankelijk dat het eerste politiecommissariaat waar u werd vastgehouden in La Florida lag en dat u, na uw vrijlating daar, opnieuw werd opgepakt en naar het 36e politiecommissariaat werd gebracht, waar het seksueel misbruik gebeurde (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.5). Echter, bij het onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u dat u na uw vrijlating uit het eerste politiekantoor geen idee had waar u was (CGVS p. 11). U voegde hier verder aan toe dat u na de vrijlating uit het tweede politiecommissariaat besepte dat u daar in La Florida was en dat het om politiecommissariaat 21 ging (CGVS p. 13-14, 20). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, stelde u plotsklaps dat het 36e commissariaat het eerste commissariaat was waar u naartoe gebracht werd (CGVS p. 20), wat op zijn beurt weer haaks staat op uw eerdere bewering niet te weten waar dit politiecommissariaat was en de vastgestelde tegenstrijdigheden hoe dan ook niet opheft. Daarbij komt dat uw laatste versie van de feiten geenszins overeenstemt met de beschikbaar informatie op het Commissariaat-generaal. Daaruit blijkt immers dat het 36e politiecommissariaat zich in de gemeente La Florida bevindt en dat het 21e politiecommissariaat zich vlakbij het centraal station bevindt. Deze informatie kan dus geenszins aansluiten bij uw bewering dat het tweede politiecommissariaat waar u werd vastgehouden het 21e was

en dat dit in de gemeente La Florida ligt. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal eveneens blijkt dat op 19 oktober 2019 inderdaad een aantal vrouwen werden aangehouden in het politiecommissariaat van La Florida, namelijk het 36e, wat opnieuw niet strookt met uw verklaring in het 21e politiecommissariaat te zijn misbruikt. Voorts is uw verklaring eveneens in strijd met uw relaas in de klacht die u indiende bij het INDH waarin u verklaarde te denken dat het gebeurde in het politiecommissariaat los Quillalles wat, zoals uit info blijkt, een subcommissariaat is in La Florida dat zich op een andere plaats bevindt dan het 36e commissariaat. Dat u dermate inconsistent bent betreffende het exacte politiecommissariaat waar u de feiten onderging, brengt uw geloofwaardigheid danig in het gedrang.”

Verzoekster slaagt er niet in voorgaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en hun grondslag vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Verzoekster laat gelden dat zij ten gevolge van de omstandigheden volledig in stress en gedesorïenteerd was en zij zich tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien gedwongen voelde een antwoord te geven.

Dient echter op te worden gewezen dat elke verzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan worden verwacht dat de essentie van het asielaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehooringsgesprek brengt bovendien stress en emoties met zich mee en de protection officer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster hebben verhinderd om coherente verklaringen af te leggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat haar duidelijke vragen werden gesteld en verzoekster de inhoud ervan kennelijk ook begreep. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat zij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze een zware indruk achtergelaten. De vastgestelde inconsistente verklaringen hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van haar vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoeksters leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt dat de inconsistente verklaringen van verzoekster betreffende het exacte politiecommissariaat waar zij de feiten onderging, haar geloofwaardigheid danig in het gedrang brengen.

Ook verzoeksters beschrijvingen van het ondergane misbruik, wijken ernstig af van de getuigenissen die in de media zijn verschenen over de incidenten in het 36^e politiecommissariaat in de nacht van 19 op 20 oktober 2019. De commissaris-generaal stelt op goede gronden het volgende vast:

“Zo verklaarde u zelf slechts met 7 personen te zijn opgepakt en maar met 5 personen naar de een aparte kamer beneden te zijn gebracht (CGVS p. 12). Uit de getuigenis van B.U. blijkt echter dat er die nacht 16 vrouwen in de kelder van het 36e politiecommissariaat belaagd werden. Ook stelde u zondagochtend rond halfnegen te zijn vrijgelaten (CGVS p. 19) en voegde u hieraan toe dat u en Jessica de laatste waren die mochten vertrekken (CGVS p. 19). Nochtans blijkt uit de getuigenis in de media dat B.U. pas zondagnamiddag om 18u werd vrijgelaten. Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat uit de getuigenissen die gedeeld werden, enkel gewag gemaakt wordt van het verplicht uitkleden en buigen, terwijl uw eigen getuigenissen veel verder gaan en er sprake is van effectieve verkrachting op verschillende manieren. Dat over deze zeer ernstige feiten nergens gewag gemaakt wordt in de media, is hoogst merkwaardig. Verder waren er luidens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal toen u terug bij bewustzijn kwam nog 2 andere vrouwen in de kamer (CGVS p. 18-19). Volgens uw getuigenis in de klacht die u neerlegde waren er naast uzelf echter nog 4 andere dames aanwezig toen u terug wakker werd (document 6 p. 2). Deze tegenstrijdigheid zet uw geloofwaardigheid verder op de helling.”

Verzoekster wijst nog op de gevolgen van de PTSD die in haren hoofde werd vastgesteld, doch zoals reeds hoger is gebleken, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen haar zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen en een nuttig en dienstig relaas naar voor te brengen inzake de elementen ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek.

Verder legt verzoekster evenmin eenduidige verklaringen af over haar pogingen om haar misbruik aan te klagen. Zo beweerde zij tijdens het onderhoud op het CGVS dat zij toen zij thuiskwam diezelfde dag nog, rond 18 uur naar het politiekantoor ging om een aangifte te doen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 13, 19). In de e-mail aan het INDH schreef verzoekster echter dat zij thuiskwam, douchte en ging slapen en dat zij pas wakker werd de volgende dag (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 6 vertaling p. 2). Aldus kan verzoekster logischerwijze die dag niet meer

naar het politiekantoor zijn gegaan. Verzoekster repliceert in haar verzoekschrift dat wanneer haar dit nu zou worden gevraagd, zij denkt eerst naar huis te zijn gegaan om zich te wassen en te slapen en zij pas de volgende dag haar verwondingen ging laten vaststellen. Het louter volharden in een versie van de feiten, heft echter de desbetreffende tegenstrijdigheid niet op. Zoals hierboven reeds is gebleken, kan verzoekster ook hier niet ernstig voorhouden dat zij omwille van traumatische gebeurtenissen niet in staat zou zijn coherente en eenduidige verklaringen af te leggen of zij moeite zou hebben zich bepaalde zaken te herinneren omtrent het beweerde misbruik en de nasleep ervan.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoekster in haar klacht bij het INDH hoegenaamd niets zou vermelden over haar mislukte pogingen om haar verwondingen te laten vaststellen vanwege intimidatie door carabinieri. Haar uitleg dat zij ervan uitging dat zij in een later stadium haar hele verhaal uit de doeken zou kunnen doen, overtuigt allerminst nu zij naar INDH gestapt is net omdat haar eerdere pogingen mislukt waren (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 13-14). Bovendien leest de Raad in haar schriftelijke antwoorden die zij naderhand gaf op de gestelde vragen van INDH, dat zij enkel gewag maakte van één poging (rechtsplegingsdossier, aanvullende nota, stuk 15, p. 4).

Verder acht de Raad het evenmin aannemelijk dat, ofschoon zij blijkens haar getuigenis voor het INDH via haar vriendin op de hoogte was van het bestaan van verschillende instanties voor slachtofferhulp (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 6 vertaling p. 2), zij tot tweemaal toe vergeefse pogingen heeft ondernomen om fysieke vaststellingen te laten doen in de medische centra en geen van deze mogelijkheden specifiek voor vrouwen die slachtoffer zijn van seksueel geweld heeft aangewend. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat er een onderzoek is gestart naar de feiten die op 19 oktober plaatsvonden in het 36e commissariaat door het Hof van Justitie. Bovendien wordt gewezen op verschillende instanties voor slachtofferhulp en verschillende mogelijkheden om melding te doen. Er is een organisatie van vroedvrouwen die medische hulp en forensische expertise aanbiedt. Er zijn beveiligde Whatsappnummers beschikbaar om eerste getuigenissen te doen en de medewerkers bieden eveneens advies voor volgende stappen. Dat verzoekster volledig gedesillusioneerd was en thuis zat met een depressie zonder de media te volgen, overtuigt niet, gelet op haar daadkrachtig optreden na de beweerde feiten. Bovendien was verzoekster blijkens haar getuigenis voor het INDH wel degelijk op de hoogte van het bestaan van slachtofferhulp in geval van misbruik. Haar vriendin had haar immers laten weten wat zij via Twitter zag over hulp aan slachtoffers van misbruik (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 6 vertaling p. 2).

Hier sluit nog bij aan dat verzoekster beweerde fotomateriaal te hebben van haar verwondingen, maar dat zij dit heeft verwijderd, omdat zij de zaak al had opgegeven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 20). Dat verzoekster dermate belangrijk bewijsmateriaal zou verwijderen, terwijl zij wel een procedure aanspande bij het INDH mist, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, alle overtuigingskracht. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat een kennis van haar de foto's heeft gemaakt en het zij is die deze foto's ondertussen heeft verwijderd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Inderdaad verklaarde verzoekster dat haar vriendin van haar foto's heeft genomen, maar dat zij daarop de foto's naar verzoekster heeft doorgestuurd via Whatsapp. Zij verklaarde vervolgens duidelijk "die foto's heb ik verloren geraakt ik wou geen herinneringen eraan hebben" (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 20). De 'schuld' bij haar vriendin leggen, mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag. Daarbij komt nog dat ook verzoeksters afwachtende houding omtrent deze door haar ingediende klacht – zij heeft immers na het verzenden van de mail op geen enkele manier de zaak nog opgevolgd omdat zij nu in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de zaken niet door elkaar wil halen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2020, p. 9) – geenszins overtuigend overkomt.

Tevens is verzoekster niet eenduidig over de periode na haar aanhouding. De bestreden beslissing duidt op correcte wijze het volgende aan:

“Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers nog verklaarde dat u voor uw vertrek uit Chili 2 maanden bij een vriend verbleef in Conchalli, een sector binnen Recolata (verklaring DVZ vraag 10), stelde u tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal dat dit niet meer betrof dan een week (CGVS p. 4). Ook over wanneer u precies bij uw vriend introk bent u niet eenduidig. Zo stelde u aanvankelijk reeds rond de 20e december, i.e. voor kerstmis, bij uw vriend ingetrokken te zijn (CGVS p. 4-5). Even later verklaarde u echter kerstmis nog thuis gevierd te hebben en pas rond de 27e uw woning te hebben verlaten (CGVS p. 7). Om verduidelijking gevraagd, kwam u niet verder dan te stellen dat het slechts enkele dagen betrof, en geen maanden, en dat het wel degelijk de 27e december was dat u vertrok (CGVS p. 7). Het louter vasthouden aan de laatste versie van de feiten volstaat echter niet om vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.”

Verzoekster blijft in haar verzoekschrift bij haar verklaringen zoals afgelegd op het CGVS, namelijk dat zij slechts enkele dagen bij een vriend verbleef. Echter, het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid dienaangaande niet weerlegt of ontkracht.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat, zoals hoger reeds aangekaart, de verklaringen van verzoekster niet overeenkomen met het medisch rapport dat zij heeft voorgelegd. Uit het neergelegde attest blijkt dat verzoekster bij haar afspraken met de psycholoog verklaarde een vijftal dagen voor haar vertrek uit Chili te zijn verkracht (AD CGVS, stuk 6, map met documenten, document 11 p. 3). Deze verklaring strookt echter geenszins met het relaas dat zij naar voor bracht in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarbij zij nergens gewag maakt van een verkrachting recent voor haar vertrek, doch enkel het misbruik in de nacht van 19 op 20 oktober 2019 aanhaalde. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van haar relaas finaal onderuit. Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet op in.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en elke positieve overtuigingskracht ontberen. Het betoog ter terechtzitting dat deze slechts betrekking hebben op 'nevenzaken' kan niet worden aangenomen, nu bovenvermelde vaststellingen duidelijk handelen over essentiële elementen die behoren tot de kern van verzoeksters relaas. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

Zoals reeds gesteld, wordt niet betwist dat verzoekster psychologische problemen heeft. De commissaris-generaal bemerkt echter terecht dat deze psychologische problemen op zich het vluchtrelaas van verzoekster niet aannemelijk maken. Zulke attesten kunnen dan ook niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek. Psychologisch/medische attesten maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hier moet worden aangestipt dat uit een medisch-psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve bron van informatie, *quod in casu*.

Het loutere feit dat verzoeksters psychologische problemen (kunnen) overeenstemmen met de verklaringen die zij geeft, maakt nog niet dat deze verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen. Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat verzoeksters vluchtrelaas terecht ongeloofwaardig werd bevonden.

Gelet op verzoeksters ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psychologen zich enkel hierop baseren zonder enig onderzoek te voeren naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, daar waar blijkt dat de behandelende psychologen zich voor wat betreft oorzaak van verzoeksters psychologische problemen louter en alleen hebben gebaseerd op haar verklaringen die evenwel ongeloofwaardig worden bevonden.

Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoekster haar psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoekster op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van haar psychologische problemen.

4.7. De in het verzoekschrift geciteerde informatie betreffende de algemene situatie in Chili waaruit blijkt dat sinds oktober 2019 het land in de greep is van massaprotesten en waarbij de problematiek rond seksuele intimidatie en seksueel geweld door politieagenten wordt aangekaart (stukken 2-7) evenals de bij de aanvullende nota gevoegde persartikels die eveneens het seksueel geweld door agenten aankaarten en waarin melding gemaakt wordt van het feit dat INDH thans bezig is met verschillende rechtsvorderingen ten gevolge van meerdere van dergelijke aanklachten (stukken 16-17), is verder van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoekster zelf en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

4.8. Waar verzoekster in haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting opmerkt dat zij als holebi dagelijks werd geconfronteerd met discriminatie, dient volgende bemerking te worden gemaakt. Verzoekster verklaarde een gescheiden vrouw te zijn met twee kinderen. Nergens gaf zij aan holebi te zijn (behalve dan dat zij aan de politieagenten tijdens het incident zou gezegd hebben dat zij lesbisch was en daarom niet wilde gehoorzamen aan de agenten om hen oraal te bevredigen), laat staan dat zij hierom werd gediscrimineerd. Dergelijke post-factum bewering wordt door de Raad niet aangenomen.

4.9. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Verder dient de Raad te benadrukken dat verzoekster in casu haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat zij zich niet op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas op kan beroepen om te stellen dat zij beantwoordt aan een kwetsbaar profiel, met name dat van een seksueel geïntimideerde vrouw.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Chili zouden hebben gekend.

5.2. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet dat dienaangaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Een schending van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoekster geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in voormeld artikel, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat

die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Chili. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES